

A hatodik nap
még lakható mennyország.
Fény; Isten árnya.

Demizson a domb,
szőlővesszőkbe fonva.
Penésze porhó.

Luca Anna

UTAZÓK

Két életünk van: az egyik az éjjel.
Görgő szemű, hibernált utazók
buknak alá az éjszaka sötéttel
szegett lékein; millió alvó bűvár
megannyi magánóceánba, halak közé,
módosult kopoltyújú, pókszerű lények;
vagy hosszas csapkodás után egy sárga partra,
ahol magas löszfal tövében jéghideg tó
fájóan éles-kék vize nyilazza
lúktetve a szemhéj belső falát.
Az egyszemélyes vetítés városba dob,
földcsuszamlástól dőlt kőrengetegbe:
törött szárnyakkal lengő ablakok,
a repedt járdán egyensúlyozni kell;
az ajtók befelé zuhanva megállnak, s a szobában a székek
kitárt karral buknek előre.
Vagy álmod lemerít a jövőbe:
évtizedek múlva átalakult a hely, ahol élsz,
átépítve a házad, s nem tudod, *haza* érsz-e,
ha nekiindulsz, át az időn, a jelen
és az álom jelene közt vonszolva magad:
vagy átértél a határon, s odaátról;
haláloed jelenéből nézed a majdani múltban pergő,
mégis párhuzamos, egyidejű napokat – –